

U subotu 26. prosinca, u Zagrebu je u 93. godini preminula bivša atletičarka, legendarna televizijska novinarka, kroničarka športa i dugogodišnja suradnica u prilogu "Povijest hrvatskog športa" Milka Babović.

Rođena je 27. listopada 1928. u Skoplju, a osnovnu školu i prvi razred gimnazije završila je u Sarajevu nakon kojeg ju je život u izbjegličkim peripetijama doveo do vojvođanskog gradića Rume. Preko Beograda, u kojem je maturirala, 1948. stiže u Zagreb u kojem studira kemiju na Tehnološkom fakultetu, a 1963. je na Višoj pedagoškoj školi u Zagrebu diplomirala sport i tjelesni odgoj, hrvatski i njemački jezik. Govorila je engleski i njemački, a služila se francuskim i ruskim.

Kao članica „Mladosti“ bila je atletska reprezentativka Jugoslavije, dvaput svjetska studentska prvakinja u trčanju na 80 metara s preponama (1953. u Dortmundu i 1957. u Parizu). Na EP u Bernu 1954. bila je peta na 80 metara s preponama. Uz to, čak 17 puta bila je prvakinja Jugoslavije, 27 puta rušila je državni rekord (u nekoliko disciplina), a 26 puta bila je članica reprezentacije Jugoslavije te dvaput prvakinja Balkana.

U anketi „Sportskih novosti“, u kojoj glasuju sportski novinari, triput je bila proglašena najboljom športašicom Hrvatske i dvaput Jugoslavije.

Od 1949. bavi se sportskim novinarstvom kao vanjski suradnik. U početku piše za „Narodni sport“, a ključni čovjek koji je Milku Babović gurnuo među majstore pisane i izgovorene riječi bio je Miroslav Habunek, tadašnji urednik Narodnog sporta (danas Sportske novosti). Kasnije sudjeluje u radijskom programu Radio Zagreba, a povremeno surađuje s „Vjesnikom“, „Slobodnom Dalmacijom“, „Oslobođenjem“ i nizom drugih tiskovina.

Iznimno je cijenila i poštovala vrsnog novinara i re-

Piše: JURICA GIZDIĆ

Milka Babović po svemu je bila iznimna športašica, novinarka i pedagog, ostavivši neizbrisiv trag u povijesti hrvatskog športa i novinarstva

portera Hrvoja Macanovića za kojega je tvrdila da ju je svemu što zna upravo on naučio.

Od 1957. radi stalno na Radio Televiziji Zagreb na kojoj je ostavila najdublji trag jer je bila prva sportska reporterka u Hrvatskoj, osnivačica sportske redakcije televizije i njezina prva urednica, ujedno prva urednica u cijeloj Euroviziji. Suraduje u svim programima TV Zagreb. Pokrenula je prvo jutarnje vježbanje uz TV ekran (emisija „Vježbajte s nama“, 1958.), a zajedno sa Žuži Jelinek u emisiji „Porodica i domaćinstvo“ organizirala je prvu modnu reviju u studiju (tada je sve bilo uživo, nije bilo tehnologije koja bi to snimila). Suraduje i u emisiji „Pionirski mozaik“ (Mendo i Slavica) u dijelu o športu. Nekoliko godina, počevši od 1958., uređivala je emisiju TV Zagreb „Telesport“, koja se poput nekog javnog okruglog stola aktivno bavila tjelesnom kulturom i športom. Mnogi znani športaši, treneri, pedagozi, liječnici i političari progovarali su u emisiji o rekreaciji, vrhunskom športu, opasnostima, ljepoti, o doping-u, o školskom sustavu tjelesne kulture, o dvoranama, o svemu športski relevantnom. Zbog specifičnog načina komentiranja postala je zaštitnim znakom prijenosa umjetničkog klizanja.

SVOJ ZADNJI TEKST OBJAVILA JE U "OLIMPU"

Osim nebrojenih reportaža i javljanja sa svih sportskih događaja širom zemlje, kao reporter i komentator radi i na OI u Rimu 1960. i Münchenu 1972., na Zimskim olimpijskim igrama u Innsbrucku (1964. i 1976.), Grenoblu (1968.), a na ZOI u Sarajevu 1984. zamjenica je voditelja Press centra.

Tijekom karijere kao komentator prati atletiku (šest EP), klizanje, gimnastiku, veslanje, konjički šport, skijaško trčanje i brzo klizanje. Za vrijeme OI u Lake Placidu 1980. radi kao instruktor EBU (Eurovizije) u obliku pomoći u organizaciji prijenosa s Igara. Za potrebe OI u Sydneyu 2000. sudjeluje u izradi sustava za praćenje modernoga petoboja, a za Salt Lake City (ZOI 2002.) za potrebe sustava praćenja klizanja.

Istodobno s radom na TV Zagreb sudjeluje i u drugim redakcijama, uređuje i rubriku o športu u dječjem listu „Smib“ (od 1970. -1981.), suradnica je „Plavoga vjesnika“, a surađivala je i u drugim novinama i časopisima. Bila je koautor dijela Hrvatske opće enciklopedije (slova „H“ i „I“), te članica uređivačkog odbora stručnog časopisa „Povijest sporta“ (izlazio 1970.-1999.), a koji je svoj životni vijek nastavio kroz današnji "Olimpov" prilog "Povijest hrvatskog športa". Upravo je za 70. broj „Olimpa“, koji je tiskan u ožujku 2019. godine, Milka Babović, s već znatno oštećenim vidom, napisala svoj posljednji tiskani uradak pod naslovom "Sjećanje na Tokio 1964".

Milka Babović bila je predsjednica Sekcije sportskih novinara Hrvatskog novinarskog društva (danas Hrvatski

Legendarna žena hrvatskog športa

zbor sportskih novinara) od 1974.-1978., a aktivno je sudjelovala u organizaciji domaćinstva dva kongresa AIPS-a (Svjetske udruge sportskih novinara) - u Dubrovniku (1970.) i Splitu (1978.). te je do zadnjeg dana bila aktivna članica HZSN-a.

POSEBNO PRIZNANJE MEĐUNARODNOG OLIMPIJSKOG ODBORA

U dva mandata bila je članica Jugoslavenskog olimpijskog odbora. Od 1978.-1982. u Izvršnom je vijeću Skupštine grada Zagreba; kao izabrani građanin zadužena je za uvjete u osnovnim školama, a za vrijeme njezina mandata gradi se i prvi bazen uz školu, za obuku neplivača.

Dvapat je članica žirija tada vrlo znanog i popularnog festivala sportskih filmova „Zlatni prsten“ (naizmjenice u Ženevi i Portorožu). U Ženevi je predstavljala JRT i kao članica Eurovizijske sportske grupe. Od 1991. je u mirovini. Za teletekst HRT-a i u mirovini još nekoliko godina uređuje i piše kolumnu „Sportske zanimljivosti“.

Nekoliko sezona je sudjelovala u radu žirija u zabavnoj emisiji „Ples sa zvijezdama“ HRT-a, gdje je svojim velikim znanjem i iznimnim govorništvom ostavila veliki trag.

Od 2007. aktivno surađuje u pisanju za list „Zagreb moj grad“ napisavši gotovo 80 članaka iz povijesti. Teme su vezane uz športove i događaje ili osobe iz gradskoga života (sanjkanje, streličarstvo, ženski nogomet, nogomet, šah, klizanje, kuglanje, sportska arhitektura, plivanje, atletika, planinarstvo itd...). Pisala je i o Franji Bučaru, Zulejki Tućan, banu Josipu Jelačiću kao planinaru, o Žarku Dolinaru, Borisu Hanžekoviću...

Tijekom 2009. sudjeluje u pisanju serijala knjiga za

najmlađe „Mali sportaši“, autora Vite Spasovića kao promotrica bavljenja športom najmlađih uzrasta te prevencije uporabe droge među školskom djecom, za što od Međunarodnog olimpijskog odbora dobiva posebno priznanje.

Dobitnica je mnogobrojnih nagrada, a između ostalih to su „Zlatno pero“ Hrvatskog novinarskog društva (1974.), Orden bratstva i jedinstva (1977.), Nagrada Grada Zagreba za promociju sporta i tjelesne kulture u radu s djecom, ženama i bolesnim osobama (1994.), Nagrada za životno djelo Hrvatskog zbora sportskih novinara (2002.), Nagrada „Milan Grlović“ HND-a za iznimno ostvarenje (2004.) Nagrada HND-a za 55 godina bavljenja novinarstvom (2014.). Dvapat je dobila Državnu nagradu za šport „Franji Bučar“ - godišnju nagradu 2014., a za životno djelo 2018. godine.

„ŠPORT JE NAJJEFTINIJA KOZMETIKA“

Cijeli život Milka Babović se trudila ukloniti predrasude prema ženama, u športu i u životu. Piše, javno govori, sudjeluje u mnogim raspravama. Posjećuje škole i drži predavanja o ravnopravnosti spolova, o kvaliteti i razvoju tjelesne kulture, o nužnosti bavljenja rekreacijom i vježbanjem, o dječjem športu, o vrhunskim sportašima.

Nikad nije odbila sudjelovanje na „okruglim stolovima“ s temama djece, športa, kvalitete života, hendikepiranih osoba. Podučavala je i sama organizirala ili sudjelovala na više od 500 „usmenih novina“ u osnovnim i srednjim školama.

Njezine teze poput „Šport je najjeftinija kozmetika“ ili „Bavljenje športom je najbolja investicija u budućnost“ preuzeo je i posebni program MOO-a za veće sudjelovanje žena i djece u sportskim aktivnostima. Radila je i kao pomoćni trener, doslovce je nagovarala roditelje da djevojčice pošalju da se bave atletikom kako bi postale ne nužno vrhunske sportašice nego samsosvjесne žene, majke, učiteljice...

U svojem klubu HAAK „Mladost“ bila je zadužena za organizaciju higijene, ponašanja i učenja. Uz ostale članove kluba koji su pomagali najmlađima, ona osobno je davala poduku iz kemije i književnosti. U to doba (polovica prošloga stoljeća) nije postojala ni kultura odlaska stomatologu, na čemu je Milka Babović inzistirala i osobno vodila najmlađe članove zubaru, a po potrebi i liječniku.

Kao novinarka i urednica trudila se maksimalno poštovati zakone posla i etičke i moralne kriterije novinarstva. Često su ju mnogobrojni učenici (gotovo svi novinari Sportskog programa HRT-a koji su u redakciju došli do njezinog odlaska u mirovinu) opisivali kao strogu, no baš svaki će joj zahvaliti na tome, uvidjevši zbog čega se nešto radilo na „Milkin način“.

Jura Ozmec uručuje Milki Babović Nagradu za životno djelo HZSN-a